

SEDELA SEM OB DRAVI

Sonce je sijalo z zelenimi žarki. Sedela sem v gozdu, ko se mi je zazdelo, da sem v letu 340 pred našim štetjem.

Mimo je prišel neki Grk v beli halji. Zame ni bilo nič posebnega. Nekaj je govoril. Kdo bi vedel kaj. Potem je rekel: »Moje ime je Zeus.« Molčala sem. Kaj pa bi lahko rekla? »Želim, da se poročiš z Neptunom,« je rekel. Zmedena sem bila: »Planetom?«

»Ne, ne, ne, to bi bil greh,« se je razburil. Tedaj je z bližnje veje skočil Tarzan: »Poroči mene! Lepši sem boljši, močnejši kot nek planet.« »Bog,« ga je popravil Zeus.

»Fanta, ne mislim se poročiti,« sem odgovorila, »razen, če dobim diamantni prstan.«

»Di–dia–kaj?« je bil zmeden Tarzan.

»Ah! Pozabita. Zastonj tratita moj čas. Sedaj pa grem ribarit.« Skomignila sta z rameni, se spogledala in tlesknila s prsti. Videla sem, kako je za njima ostal prah. Očitno je bilo, da sta izginila. Vstala sem in se napotila po strmem hribu do reke Drave. Nisem imela namena ribariti - to sem uporabila kot izgovor. Reka se je lesketala v olivno zeleni barvi. Rahel veter je valovil njeno površino. Bilo je kakor v pravljici. Tedaj je nekaj švignilo preko moje glave. Nekakšna zlata žogica s krili. Takoj za njo pa fant na metli. Zelene oči, razmršeni rjavi lasje, brazgotina na čelu.

»Harry Potter!« sem vzkliknila. Pri priči se je ustavil, prijel zviz (leteča zlata žogica) in rekel: »To sem jaz. Kdo sprašuje?«

»Brez skrbi, nisem jedec smrti,« sem odgovorila.

»Ah, še dobro!« je rekel z olajšanjem.

»Poslušaj, Harry, potrebovala bi nekaj, kar bi mi omogočalo dihanje pod vodo, nekakšno rastlino.«

»Škržnjeva trava, torej. Izvoli.« Podal mi je kepo zelene, sluzaste trave in rekel: »Zdaj pa pojej.« Z gnusom sem travo približala svojim ustom in jo tudi pojedla. Čuden občutek je bil, ko mi je lezla pa grlu. Zahvalila sem se mlademu čarovniku. Naredila sem si čop, ko me je nekaj prijelo za nogo. Zakričala sem. Vleklo me je v globino reke Drave. Nisem zmogla videti, kaj me je vleklo v globino. Videla sem, kako se površje reke hitro oddaljuje. A bolj me je vleklo k tlam, več svetlobe sem videla. Ko sem uvidela tla, sem bila presenečena. Videla sem podvodno mesto, hiše, parke, šole, trgovine in gradove. V zelo bogati, razkošni hiši sem videla Logana Paula, ki je seveda izvajal neumnosti. Hišo je ovijal v folijo. Nekaj metrov stran je skupina AC4DC imela koncert. Potem pa je koncert nekaj prekinilo. Bil je Wolfgang Amadeus Mozart. Članom skupine je kazal in razlagal, kaj je glasba. Tako so se začeli prepirati. Na drugi strani trga se je sprehajala vojska z Napoleonom na čelu. Majhen možic je govoril in ukazoval v francoščini. Tedaj me je tisti, ki me je vlekel v reko, povlekel v grad. Vrata so se zaprla pred mojim nosom. Ugotovila sem, da me je vlekel Povodni mož. Posedel me je na prestol in

vprašal po imenu. Potem je Povodni mož rekel: »Nemo ti bo razkazal mesto, Špela.« Izza vogala je priplavala drobna ribica oranžno-bele barve. Komaj tedaj sem se zavedala, kako lep je grad. Bil je svečano opremljen, zlate barve, okrašen z diamanti in dragimi kamni. Vse se je svetlikalo v mavričnih barvah. Grad sem občudovala z odprtimi usti, ko me je nekaj predramilo. Povodni mož je pokašljaj in rekel: »Sledi Neumu!« Tako sem sledila majhni prikupni ribici.

»No, to je bil grad Povodnega moža. Sedaj bova obiskala glavni trg,« je rekel s svojim otroškim glaskom. Vprašala sem, zakaj me je Povodni mož ugrabil. »Ni te ugrabil,« me je prekinil Nemo. »Izposodil si te je. Rešiti nas moraš! Rešiti moraš naš planet Pravljice!« »Kako pa?« me je dogodivščina zanimala.

»Dobiti moraš Sveto knjigo pravljic od hudobnega nogometaša po imenu Messi, zmagati moraš. Tekma. Ena na ena. Nogomet.« je skoraj šepetaje povedal. Obstala sem z odprtimi usti: »Pa saj on je vendar Messi! Nihče do sedaj ga še ni uspel premagati.« »Zato pa potrebujemo tvojo pomoč! Ti si edina, ki ga lahko premagaš!«

Tedaj je vse postajalo megleno, sivo in črno. Nato je nastala tema. Odprla sem oči in se znašla na trati sredi gozda ob Dravi. Oh, kako čudne sanje. Ko sem se razgledala, sem videla Nema, Povodnega moža, Zeusa, Tarzana, AC/DC, Logana Paula, Mozarta, Harry Potterja, Napoleona in ostale.

»Ne nazadnje niso bile le sanje, kaj ne?«sem vprašala.

Larisa Mihailović, 8.a